

Stečajna masa iza
AUTO KUĆA CULAK d.o.o, u stečaju
Poreč, Mateo Benussi 8

Poreč, 8. travnja 2021.

Na posl. br: St-206/2020

TRGOVAČKOM SUDU U PAZINU
Za stečajnog suca TIJANU LICUL

Predmet: Izvješće o stanju u predmetima posl. br. P-83/15 i P-4659/09

Skupština vjerovnika, održana u ovom stečajnom postupku 4. veljače 2021, donijela je među ostalim i slijedeće odluke:

- Daje se suglasnost stečajnom upravitelju da pribavi nalaz i mišljenje ovlaštenog sudskog vještaka za procjenu nekretnina, u roku 30 dana.
- Nalaže se stečajnom upravitelju da dostavi izvješće o stanju u predmetima P-4659/09 i P-83/15, u roku 30 dana.

Obavještavam Vas da me je H-ABDUCO d.o.o, jedini razlučni vjerovnik na nekretninama u vlasništvu stečajnog dužnika, na kojeg je vjerovnik Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. prenio svoje potraživanje, obavijestio da bi elaborat procjene vrijednosti nekretnina, kojeg se vjerovnik obvezao dostaviti, trebao biti izrađen u roku deset dana, te da će mi ga poslati na e-mail čim bude gotov.

Nakon što je ovaj sud pribavio od Trgovačkog suda u Zagrebu predmete posl. br. P-4659/09 i P-83/15 dana 15. ožujka 2021, slijedećeg dana sam izvršio uvid u spise i zatražio dostavu dokumenata iz spisa, koji su mi zatim dostavljeni e-poštom 2. travnja 2021.

Sukladno dokumentaciji koja se nalazi u navedenim spisima, podnosim izvješće o sanju predmeta:

1. Predmet posl. br: P-83/15
Sud: Trgovački sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu
Tužitelj: AUTO KUĆA CULAK d.o.o, Vrbovec
Tuženik: RENAULT NISSAN HRVATSKA d.o.o, Zagreb
Radi: Utvrđenja i naknade štete
Vps: 30.226.900,00 kn

Zastupan po odvjetnicima Vladimirom Koprivnjakom i Gorjanom Batelićem, odvjetnicima u Zagrebu, tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je tuženik 24. srpnja 2009. neosnovano raskinuo Renault sporazum o distribuciji kojeg su parnične strane sklopile 22. prosinca 2005, a koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, uslijed čega da je tužitelju nastala šteta.

Tužitelj dokazuje da postoji nesuglasje između odredbi Renault sporazuma o distribuciji kojeg su parnične strane sklopile 22. prosinca 2005, a koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006. i Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, kao i Uredbe o motornim vozilima, te Uredbe Komisije (EZ) br. 1400/2002, te traži da sud utvrdi djelomično ništavim navedeni Renault sporazum o distribuciji. Također, tužitelj dokazuje da je Obavijest o kršenju i raskidu Renault sporazuma o distribuciji od 24. srpnja 2005, protivna Sporazumu i da ne proizvodi pravne učinke, te traži da sud naloži tuženiku da tužitelja ponovo primi u sustav ovlaštenih distributera Renault vozila, da tuženika obveže da tužitelju plati prouzročenu štetu u iznosu od 1.259.454,20 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 25. kolovoza 2009. do isplate, kao i da tuženika obveže da tužitelju naknadi parnični trošak.

Zastupan po odvjetnicima Odvjetničkog društva Čačić i partneri iz Zagreba, tuženik se u odgovoru na tužbu usprotivio tužbenom zahtjevu smatrajući ga u potpunosti neosnovanim. Tuženik je u bitnom istaknuo da je Renault sporazum o distribuciji od 24. srpnja 2005. osnovano raskinuo iz razloga velikog duga tužitelja prema tuženiku, te neispunjenja ugovorne obveze tužitelja davanja tuženiku bankarske garancije.

Tužitelj je zatim podneskom od 23. listopada 2009. osporio navode tuženika iz odgovora na tužbu, te je izmijenio tužbeni zahtjev na način da je zatražio da sud utvrdi djelomično ništavim i Dodatak I Posebnih uvjeta za 2008. godinu od 1. siječnja 2008, te je povećao iznos potraživanja prema tuženiku s osnove naknade štete na iznos od 3.778.362,60 kn sa zakonskim zateznim kamatama, te je zatražio isplatu i iznosa od 906.152,45 kn s osnove „post prodaje i ostvarenih bonusa“, sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeća do isplate.

Tuženik je podneskom od 5. ožujka 2010. osporio navode tuženika iz podneska od 23. listopada 2009, te se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva. Tuženik je ujedno istaknuo da se u ovom slučaju ne radi o sporu jer da se tužitelj suglasio sa naplatom postojeće bankarske garancije i obvezao se dostaviti novu bankarsku garanciju, nadalje da tuženik nije imao nikakvu obvezu na prethodni postupak institucionalnog mirnog rješenja spora, te da je predmetna Obavijest o kršenju obveza i raskidu Renault sporazuma o distribuciji od 24. srpnja 2005, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, u potpunosti u skladu sa propisima o zaštiti tržišnog natjecanja.

Tuženik je zatim podneskom od 23. srpnja 2010. dostavio sudu Zaključak Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 24. svibnja 2010. kojim je odbačen zahtjev tužitelja za pokretanje postupka radi ocjene suglasnosti Dacia Sporazuma o distribuciji i Renault Sporazuma o distribuciji sa odredbama Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja. Tuženik je u podnesku ujedno ustvrdio da je iz navedenog razvidno da ne postoji nesuglasje između odredbi Sporazuma o distribuciji i Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja, kao i Uredbe o motornim vozilima, te Uredbe Komisije (EZ) br. 1400/2002, uslijed čega da ne postoji niti osnovanost tužbenog zahtjeva.

Podneskom od 23. kolovoza 2012. tuženik je sudu dostavio presudu Upravnog suda Republike Hrvatske posl. br. US 221/2010 od 8. lipnja 2011, kojom je odbijena tužba tužitelja podnesena protiv navedenog Zaključka Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja od 24. svibnja 2010.

Trgovački je sud u Zagrebu zatim donio rješenje 20. listopada 2011. kojim je dopustio preinačenje tužbenog zahtjev povećanjem postojećeg, po kojem je tuženik dužan tužitelju platiti s osnove izmakle koristi iznos od 1.259.454,20 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeća, 24. rujna 2009, do dana plaćanja, kao i iznos od 1.259.454,20 kn sa zakonskom

zateznom kamatom od dospijeca, 24. rujna 2009, do dana plaćanja, te i iznos od 906.152,45 kn, sa zakonskom zateznom kamatom od 14. listopada 2009, do dana plaćanja.

Podneskom od 23. srpnja 2012. tužitelj je ponovo uredio i povećao tužbeni zahtjev na način da je tužbom obuhvatio i štetu nastalu odlukom tuženika o raskidu Dacia Sporazuma o distribuciji od 24. srpnja 2009. Tužitelj traži da sud utvrdi djelomičnu ništavost Renault sporazuma o distribuciji o distribuciji od 22. prosinca 2005, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, djelomičnu ništavost Dacia sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, djelomičnu ništavost Dodatka I Posebnih uvjeta za 2008. godinu Renault Sporazuma o distribuciji od 1. siječnja 2008, djelomičnu ništavost Dodatka I Posebnih uvjeta za 2008. godinu Dacia Sporazuma o distribuciji od 1. siječnja 2008, da utvrdi da je Obavijest o kršenju i raskid Renault sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005. protivna Sporazumu i da ne proizvodi pravne učinke, da naloži tuženiku da tužitelja ponovo primi u sustav ovlaštenih distributera Renault vozila, da sud utvrdi da je Obavijest o kršenju i raskid Dacia sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005. protivna Sporazumu i da ne proizvodi pravne učinke, da naloži tuženiku da tužitelja ponovo primi u sustav ovlaštenih distributera Dacia vozila, da sud naloži tuženiku da tužitelju s osnove naknade štete – izmakle koristi za razdoblje od 24. srpnja 2009. do 24. kolovoza 2009. plati iznos od 3.778.362,60 kn sa zakonskim zateznim kamata koje teku: na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 25. kolovoza 2009. do isplate, na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 26. rujna 2009. do isplate, na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 25. listopada 2009. do isplate, te da mu plati i iznos od 906.152,45 kn, sa zakonskom zateznom kamatom od 14. listopada 2009. do isplate, kao i da mu naknadi parnične troškove.

Podneskom od 14. rujna 2021. tuženik se očitovao na podnesak tužitelja od 23. srpnja 2012. kojim je uredio i povećao tužbeni zahtjev na način da se usprotivio preinaci tužbe, te je osporio izmijenjeni tužbeni zahtjev u cijelosti, u bitnom ponovo navodeći da je Renault sporazum o distribuciji od 22. prosinca 2005, kao i Dacia sporazum o distribuciji od 22. prosinca 2005, osnovano raskinuo iz razloga velikog duga tužitelja prema tuženiku, te neispunjenja ugovorne obveze tužitelja davanja tuženiku bankarske garancije.

Podneskom od 22. listopada 2012. tužitelj je ponovo izmijenio tužbeni zahtjev na način da je zatražio da sud donese presudu kojom će utvrditi djelomičnu ništavost Renault sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005, djelomičnu ništavost Dodatka I Posebnih uvjeta za 2008. godinu Renault Sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005, da utvrdi da je Obavijest o kršenju i raskidu Renault sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005. protivna Sporazumu i da ne proizvodi pravne učinke, da naloži tuženiku da tužitelja ponovo primi u sustav ovlaštenih distributera Renault vozila, da sud naloži tuženiku da tužitelju s osnove naknade štete – izmakle koristi plati iznos od 7.556.725,20 kn sa zakonskim zateznim kamata koje teku: na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 25. kolovoza 2009. do isplate, na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 26. rujna 2009. do isplate, na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 25. listopada 2009. do isplate, na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 26. studenog 2009. do isplate, na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 25. prosinca 2009. do isplate i na iznos od 1.259.454,20 kn od dospijeca, 25. siječnja 2010. do isplate, da mu plati i iznos od 906.152,45 kn, sa zakonskom zateznom kamatom od 14. listopada 2009. do isplate, kao i da mu naknadi parnične troškove.

Podneskom od 14. listopada 2012. tuženik se očitovao na podnesak tužitelja od 22. listopada 2012. na način da se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva u cijelosti.

Trgovački sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, odredio je vještačenje stvarne štete koju tužitelj trpi raskidom Renault sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, te visinu izmakle koristi koju je tužitelj pretrpio u razdoblju od 24. srpnja 2009. do 24. kolovoza 2009.

Vještak Ivan Tkalec iz društva VJEŠTAK TKALEC d.o.o. je u svom nalazu od 4. siječnja 2013., dao mišljenje da šteta tužitelja s osnove izmakle dobiti za razdoblje od 2009. do 2012. godine iznosi 4.619.267,00 kn.

Podneskom od 22. siječnja 2013. tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka, te je zatražio dopunu vještačenja. Tužitelj navedenim podneskom traži da sud utvrdi djelomičnu ništavost Renault sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, djelomičnu ništavost Dacia sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005, koji je stupio na snagu 1. siječnja 2006, djelomičnu ništavost Dodatka I Posebnih uvjeta za 2008. godinu Renault Sporazuma o distribuciji od 1. siječnja 2008, djelomičnu ništavost Dodatka I Posebnih uvjeta za 2008. godinu Dacia Sporazuma o distribuciji od 1. siječnja 2008, da sud utvrdi da je Obavijest o kršenju i raskidu Renault sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005. protivna Sporazumu i da ne proizvodi pravne učinke, da naloži tuženiku da tužitelja ponovo primi u sustav ovlaštenih distributera Renault vozila, da sud utvrdi da je Obavijest o kršenju i raskidu Dacia sporazuma o distribuciji od 22. prosinca 2005. protivna Sporazumu i da ne proizvodi pravne učinke, da naloži tuženiku da tužitelja ponovo primi u sustav ovlaštenih distributera Dacia vozila, da sud naloži tuženiku da tužitelju s osnove naknade štete - izmakle koristi za razdoblje od 24. srpnja 2009. do 31. prosinca 2012. plati iznos od 5.525.419,45 kn sa zakonskim zateznim kamatama koje teku: na iznos od 906.152,45 kn od 14. listopada 2009, na iznos od 778.752,00 kn od 1. siječnja 2010, na iznos od 1.661.352,00 kn od 1. siječnja 2011, na iznos od 1.352.491,00 kn od 1. siječnja 2012, te na iznos od 816.672,00 kn od 1. siječnja 2013. so isplate, kao i da mu naknadi parnične troškove.

U navedenom podnesku Tužitelj ističe da se osnovanost tužbenog zahtjeva očituje u netransparentnom određivanju bankarske garancije (povećanje iznosa garancije za 100% u nekoliko dana) i nemogućem roku od tri dana za nabavu garancije dvostruko većeg iznosa, čime da je suprotno Uredbi EZ-a, kao interpretativnom instrumentu za primjenu Uredbe o skupnom izuzeću, jednom garancijom odbijen i servis motornih vozila i dva financijski potpuno različita distribucijska posla, Renault i Dacia vozila, čime da je neopravdano onemogućeno izdvajanje servisnih usluga od usluga prodaje motornih vozila i opstanak makar jednog od distribucijskih sporazuma. Tužitelj smatra da je bankarska garancija, koja je prema ugovoru uvjet i razlog otkazivanja, netransparentno određena pošto je u nekoliko dana povišena sa iznosa od 2.500.000,00 kn na iznos od 5.111.000,00 kn uz rok dostave tri dana. Tužitelj stoga smatra da je otkaz protivan čl. 9. st. 2. Uredbe o skupnom izuzeću (NN 105/04) koja traži transparentne raskide, te Uredbi EZ-a.

Podneskom od 6. veljače 2013. tuženik se očitovao na podnesak tužitelja od 22. siječnja 2013, te se usprotivio preinaci tužbenog zahtjeva. Tuženik je u podnesku osporio navode tužitelja, te je naveo da je Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja zaključkom od 24. svibnja 2010. već utvrdila da u navedenom slučaju nije bilo riječ o netransparentom raskidu sporazuma suprotnom Uredbi Komisije EZ 1400/2002, a što da je potvrđeno presudom Upravnog suda posl. br. Us-8221/2010 od 8. lipnja 2011. Tuženik nadalje ističe da je Trgovački sud u Zagrebu, rješenjem posl. br. R1-445/10 od 7. veljače 2011, kojim je odbio prijedlog tužitelja za određivanje privremene mjere, naveo da ne može odlučivati da li su Dacia sporazum i dodaci sporazuma u skladu sa Zakonom o zaštiti tržišnog natjecanja jer da za to nije stvarno nadležan, te da je sud dalje naveo kako je u ovom postupku vezan konačnom odlukom Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja koja je jedina nadležna za donošenje takve odluke.

Trgovački je sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, zatim odredio dopunsko vještačenje s koliko iznosi bonus i post prodaja tužitelja, nakon čega je vještak Ivan Tkalec dao mišljenje po kojem je osnovano potraživanje tužitelja temeljem navedenog pravnog osnova u iznosu od 442.216,60 kn.

Trgovački je sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, rješenjem od 24. rujna 2014. odredio zastoj postupka do 14. studenog 2014, nakon čega je postupak nastavljen.

Trgovački je sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu, zatim rješenjem od 30. ožujka 2015. odredio prekid postupka zbog prestanka postojanja tužitelja uslijed brisanja iz sudskog registra.

Prilog: Skenirani bitni dokumenti iz predmeta

Iz navedenog je razvidno da je uspjeh tužitelja u parnici neizvjestan.

Pošto stečajni dužnik nema imovinu iz koje bi u slučaju gubitka parnice namirili budući parnični troškovi, u slučaju da stečajni vjerovnici odluče da se parnica nastaviti voditi, bit će potrebno da predujme predvidive buduće troškove koji će se u tom slučaju obračunati.

2. Predmet posl. br: P-4659/09

Sud: Trgovački sud u Zagrebu, Stalna služba u Karlovcu
Tužitelj: AUTO KUĆA CULAK d.o.o, Vrbovec
Tuženik: Pekarna Kralj, vl. Kralj Karlo iz Sv. Ivane Zelina
Radi: Isplate
Vps: 8.583,56 kn

Povodom prijedloga ovrhovoditelja, AUTO KUĆA CULAK d.o.o, kojeg je zastupao odvjetnik Ivan Rogin iz Križevaca, Trgovački je sud u Zagrebu donio rješenje o ovrsi, posl. br. Ovr-4359/05, dana 25. travnja 2005, kojim je naložio ovršeniku, Pekarni Kralj, vl. Kralj Karlo, da ovrhovoditelju plati iznos od 8.583,56 kn sa zakonskim zateznim kamatama od 7. svibnja 2004. do plaćanja, kao i trošak ovrhe.

Po prigovoru ovršenika, kojeg zastupa odvjetnik Ivka Dropučić iz Sv. Ivana Zeline, sud je rješenje o ovrsi stavio van snage u dijelu u kojem je određena ovrha, te je ukinuo provedene radnje, a u dijelu u kojem je naloženo plaćanje postupak je nastavljen kao po prigovoru protiv platnog naloga.

Tuženik je u prigovoru naveo kako ne osporava iznos računa, već tvrdi da račun nije dužan platiti iz razloga što radovi na koje se račun odnosi ne bi bili potrebni da je tužitelj svoje obveze izvršavao pravilno, odnosno da je tužitelj trebao prilikom servisa auta nakon prijeđenih 80.000 km izvršiti i zamjenu prijenosnog remena i remena dodatnog pogona, što da je morao znati kao ovlaštenu servisera. Pošto navedeni remeni nisu zamijenjeni, došlo je dio kvara na vozilu, uslijed čega je nastao trošak popravka iz predmetnog računa za koji stoga tuženik smatra da nije dužan platiti.

U podnesku nepoznatog datuma tužitelj je odgovorio na prigovor tuženika tvrdeći da automobil u vrijeme servisa nakon prijeđenih 80.000 km nije bio u garantnom roku, te da su stoga vršeni samo popravci koje je tuženik tražio. Tužitelj da je tuženika upozorio da treba mijenjati klinasti remen, ali da je tuženik to odbio tvrdeći da je preskupo. Na servisu nakon prijeđenih 108.000 km tuženik je ponovo odbio promijeniti klinasti remen, na što ga je tužitelj i pisano upozorio.

Trgovački je sud u Zagrebu presudom posl. br. 69. P-4659/2009 od 16. rujna 2011. presudio da je tuženik dužan tužitelju platiti iznos od 8.583,56 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dospijeca, 7. svibnja 2004. do plaćanja, te troškove postupka u iznosu od 6.105,00 kn.

Na navedenu presudu je tuženik uložio žalbu u kojoj u bitnom navodi kako je sud pogrešno donio presudu protiv Karla Kralja, kada je tijekom cijelog postupka tužena Pekarna Kralj vl. Kralj Karlo, te nadalje da je sud tek nakon pravomoćnosti rješenja kojim je ukinut platni nalog mogao započeti raspravljanje o glavnoj stvari, a koji uvjet da nije ispunjen.

Postupak odlučivanja o žalbi je bio na rješavanju na Visokom Trgovačkom sudu Republike Hrvatske, kada je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu, posl. br. P-4659/2009-18 od 27. srpnja 2015. utvrđen prekid postupka iz razloga što je tužitelj brisan iz sudskog registra.

Prilog: Skenirani bitni dokumenti iz predmeta

Stečajna masa iza AUTO KUĆA CULAK d.o.o. će preuzeti ovaj postupak kako bi Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske odlučio o žalbi tuženika izjavljenoj na presudu.

Sa poštovanjem,

Stečajni upravitelj
Dražen Ezgeta